

Sentencja

Artykuł 9 ust. 3 konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., jest pozbawiony bezpośredniej skuteczności na gruncie prawa Unii. Zadaniem sądu krajowego jest jednak dokonanie — w zakresie, w jakim jest to tylko możliwe — wykładni przepisów proceduralnych dotyczących przesłanek, które winny zostać spełnione, aby móc wszcząć postępowanie administracyjne lub sądowe zgodnie z celami art. 9 ust. 3 te same konwencji, jak i z celem skutecznej ochrony sądowej uprawnień wynikających z prawa Unii, ażeby umożliwić organizacji zajmującej się ochroną środowiska takiej jak Lesoochranárske zoskupenie VLK zaskarżenie do sądu decyzji wydanej po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, które mogło być sprzeczne z unijnym prawem ochrony środowiska.

(¹) Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Périgueux — Francja) — AG2R Prévoyance przeciwko Beaudout Père et Fils SARL

(Sprawa C-437/09) (¹)

(Konkurencja — Artykuły 101 TFUE, 102 TFUE i 106 TFUE — System dodatkowego zwrotu kosztów opieki zdrowotnej — Układ zbiorowy — Obowiązkowe ubezpieczenie przez określoną instytucję ubezpieczeniową — Jednoznaczne wyłączenie wszelkiej możliwości zwolnienia z obowiązku objęcia ubezpieczeniem — Pojęcie przedsiębiorstwa)

(2011/C 130/08)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Périgueux

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: AG2R Prévoyance

Strona pozwana: Beaudout Père et Fils SARL

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de grande instance de Périgueux — Konkurencja — Uregulowanie krajowe czyniące obowiązkowym członkostwo wszystkich przedsiębiorstw należących do określonego sektora zawodowego w jednej określonej instytucji ubezpieczeniowej — Pojęcie przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 81 WE — Instytucja domagająca się zapłaty składek od przedsiębiorstwa, które zawarło już umowę ubezpieczenia oferującą wyższe sumy ubezpieczenia — Wyraźne wykluczenie wszelkiej możliwości zwolnienia z obowiązku członkostwa — Zgodność z art. 81 i 82 WE takiego systemu członkostwa — Ewentualne ryzyko nadużywania pozycji dominującej

Sentencja

1) Wykładni art. 101 TFUE w związku z art. 4 ust. 3 TUE należy dokonywać w ten sposób, iż nie jest z nim sprzeczna decyzja władz publicznych o nadaniu, na wniosek reprezentatywnych organizacji pracodawców i pracowników danego sektora, obowiązkowego dla wszystkich przedsiębiorstw tego sektora charakteru będącemu owocem zbiorowych negocjacji porozumieniu przewidującemu obowiązkowe objęcie systemem dodatkowego zwrotu kosztów opieki zdrowotnej bez przyznania możliwości zwolnienia z tego obowiązku.

2) W zakresie, w jakim należy uznać działalność polegającą na zarządzaniu takim systemem za gospodarczą, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego, wykładni art. 102 TFUE i 106 TFUE należy dokonywać w ten sposób, iż nie jest z nimi sprzeczne, w okolicznościach takich jak okoliczności rozpatrywanej przez sąd krajowy sprawy, to, że władze publiczne przyznają zakładowi zabezpieczeń społecznych wyłączne prawo do zarządzania tym systemem, bez żadnej możliwości zwolnienia przedsiębiorstw z tego sektora z obowiązku objęcia nim.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy — Rzeczpospolita Polska) — Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeciwko Stanisławie Tomaszewskiej

(Sprawa C-440/09) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Artykuł 45 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 — Minimalny okres wymagany prawem krajowym w celu uzyskania prawa do emerytury — Uwzględnienie okresu składkowego ukończonego w innym państwie członkowskim — Sumowanie — Sposoby obliczania)

(2011/C 130/09)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Nowym Sączu

Strona pozwana: Stanisława Tomaszewska

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sąd Najwyższy — Wykładnia art. 45 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) oraz art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w

sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. L 74, s. 1) — Wcześniejsza emerytura w związku z określonym okresem składkowym — Sposób obliczania świadczeń — Łączenie okresów składkowych ukończonych w innym państwie członkowskim i tych ukończonych w danym państwie członkowskim przed lub po dodaniu okresów dodatkowych przewidzianych w prawie krajowym i wynoszących do jednej trzeciej okresów składkowych

Sentencja

Artykuł 45 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu minimalnego okresu ubezpieczenia wymaganego prawem krajowym w celu nabycia prawa do emerytury przez pracownika migrującego instytucja właściwa danego państwa członkowskiego powinna uwzględnić, dla potrzeb ustalenia granicy, jakiej nie mogą przekroczyć okresy nieskładkowe w stosunku do okresów składkowych, przewidzianej w uregulowaniu tego państwa członkowskiego, wszystkie okresy ubezpieczenia osiągnięte przez pracownika migrującego w trakcie kariery zawodowej, w tym okresy ubezpieczenia osiągnięte w innych państwach członkowskich.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Burgdorf (C-497/09), CinemaxX Entertainment GmbH & Co. KG, wcześniej Hans-Joachim Flebbe Filmtheater GmbH & Co. KG (C-499/09), Lothar Lohmeyer (C-501/09), Fleischerei Nier GmbH & Co. KG (C-502/09) przeciwko Manfredowi Bogowi (C-497/09), Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst (C-499/09), Finanzamt Minden (C-501/09), Finanzamt Detmold (C-502/09)

(Sprawy połączone C-497/09, C-499/09, C-501/09 i C-502/09) (¹)

(Podatki — VAT — Szósta dyrektywa 77/388/EWG — Artykuły 5 i 6 — Zakwalifikowanie działalności gospodarczej jako „dostawy towarów” lub „świadczenia usług” — Sprzedaż gotowych posiłków lub artykułów żywnościowych do spożycia na miejscu na stoiskach lub w przyczepach gastronomicznych — Sprzedaż popcornu i chipsów z tortilli (nachos) do spożycia na miejscu w kinie — Dostawa gotowych dań do klienta (catering) — Załącznik H, kategoria 1 — Wykładnia pojęcia „środki spożywcze”)

(2011/C 130/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Burgdorf (C-497/09), CinemaxX Entertainment GmbH & Co. KG, wcześniej Hans-Joachim Flebbe Filmtheater GmbH & Co. KG (C-499/09), Lothar Lohmeyer (C-501/09), Fleischerei Nier GmbH & Co. KG (C-502/09)

Strona pozwana: Manfred Bog (C-497/09), Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst (C-499/09), Finanzamt Minden (C-501/09), Finanzamt Detmold (C-502/09)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 2, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1), oraz pojęcia „środki spożywcze” zawartego w kategorii 1 w załączniku H do tej dyrektywy — Zakwalifikowanie działalności gospodarczej jako „dostawy towarów” lub „świadczenia usług” — Sprzedaż z przycepy gastronomicznej posiłków (kiełbasek, frytek itp.) do spożycia na miejscu

Sentencja

1) Artykuły 5 i 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 92/111/EWG z dnia 14 grudnia 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że:

— sprzedaż świeżo przygotowanych dań i artykułów żywnościowych do spożycia na miejscu na stoiskach lub w pojazdach gastronomicznych, lub we foyer kin stanowi dostawę towarów, o której mowa w art. 5 tej dyrektywy, jeżeli z oceny jakościowej całości transakcji wynika, że elementy świadczenia usług poprzedzające dostawę artykułów żywnościowych i towarzyszące jej nie mają charakteru przeważającego;

— działalność cateringowa stanowi świadczenie usług, o którym mowa w art. 6 tej dyrektywy, chyba że przedsiębiorstwo cateringowe dostarcza jedynie standardowe dania bez świadczenia dodatkowych usług albo że inne szczególne okoliczności dowodzą, iż dostawa gotowych dań stanowi przeważający element transakcji.

2) W przypadku dostawy towarów pojęcie „środki spożywcze” zawarte w kategorii 1 w załączniku H do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również dania i posiłki gotowane, pieczone, smażone lub w inny sposób przygotowane do spożycia na miejscu.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.